

Wat mevr. Roodveldt zich nog goed herinnerd is het moment dat de oorlog voorbij is.

Ze loopt 's morgen op straat en ze ziet een Nederlandse vlag (deze was 5 jaar lang verboden) en een mevrouw roept alleen maar: Het is over, het is over.

De moeder van mevrouw Roodveldt zit in een Duitse gevangenis. Eens in de zes weken schrijven ze een brief naar hun moeder, achteraf blijkt dat ze deze nooit ontvangen heeft. Als haar straf erop zit komt ze niet vrij, maar wordt ze naar de vrouwenconcentratiekamp Ravensbrück gebracht. Dit kamp had eigenlijk plek voor 3000 vrouwen maar er zaten er 39000. In het kamp moet je gevangeniskleding dragen en je eigen kleren afgeven.

De meeste vrouwen werken 12 uur per dag, zes dagen in de week.

De moeder van mevrouw Roodveldt heeft het geluk dat ze de tweede dag van haar verblijf een bekende tegen komt. Zij zorgt ervoor dat haar moeder in het badhuis komt te werken. En dat geeft haar meer veiligheid.

Aan het eind van de oorlog hebben de Zweden mensen vrijgekocht in ruil voor medicatie en eten.

Ook mevr. Roodveldts moeder wordt op 25 april met het laatste transport naar Zweden gebracht.

In augustus horen ze eindelijk via een brief dat haar moeder nog in leven is.

Op 25 augustus 1945 zien ze na 4 jaar, 4 maanden en 4 dagen eindelijk hun moeder weer.

De kinderen hebben allemaal aandachtig geluisterd naar dit indrukwekkende verhaal en uiteraard worden er nog een aantal vragen gesteld. Aansluitend op deze middag, zijn de kinderen en hun ouders uitgenodigd om 's avonds de film Oorlogsgeheimen te komen kijken. Deze film gaat over de vriendschap tussen twee jongens, waarvan de ene zijn ouders bij het verzet zitten en de andere zijn ouders zich aansluiten bij de Duitsers.